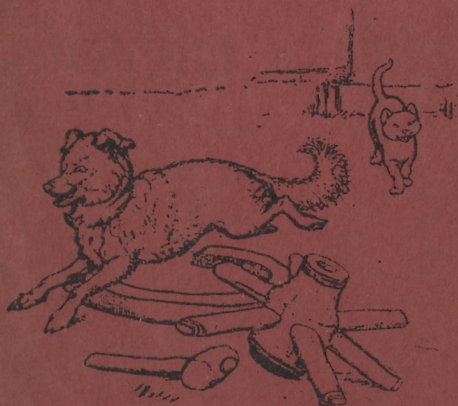

МОЯ КНИЖЕЧКА Ч. 2

ІВАН ФРАНКО

МУРКО Й БУРКО

КРАКІВ 1940

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО

МОЯ КНИЖЕЧКА Ч. 2

ІВАН ФРАНКО

МУРКО Й БУРКО

КРАКІВ 1940

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО

Зредагував:
Б. М. Гошовський

Образки:
П. Лапина

Накладом »Українського Видавництва« Краків,
Кармелітська ч. 34, II.

Друк.: »Нова Друкарня Денникова« під комі-
арською управою, Краків, вул. Ожешкової 7.

Verlag: »Ukrainischer Verlag« G. m. b. H.
Krakau, Karmeliterstrasse 34, II.

Druck.: »Nowa Drukarnia Dziennikowa« Kom-
missarische Verwaltung Krakau, Orzeszkowa-
gasse 8.

Мурко й Бурко

Був собі в одного господаря Кіт Мурко, а у другого Пес Бурко. Хоч то Пес і Кіт звичайно не люблять один одного, та Мурко з Бурком із самого малку були великі приятелі.

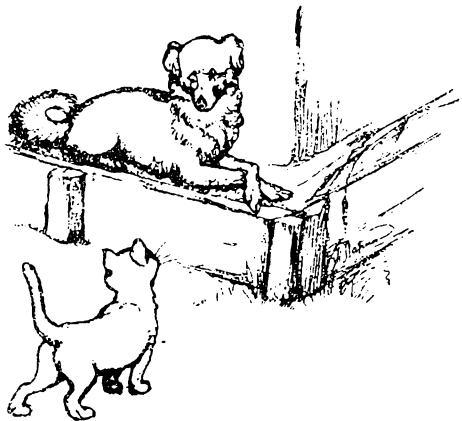
От одного разу, саме в жнива, коли всі з дому позабиралися в поле, бідний Мурко ходив голодний по подвір'ю і муркотів дуже жалібно. Рано господиня, вибираючися в поле, забула дати йому їсти, — значить, прийдеться бід-

ному терпіти аж до вечора... До ліса було йти далеко, в стрісі Воробчиків не чутно ніяких: що тут бідному Муркові в світі Божім робити?

— Ей! — подумав собі — он там у сусіда на шпихлірі Голуби водяться. Я колись лиш одним оком заглянув: у двох гніздах є молоді Голубята, такі ситі та гладкі, як подушечки. От би мені таке одно Голубятко в пригоді стало! Та ба, Бурко по подвірю ходить і шпихліра стереже. Хоч то ми з ним і приятелі, та я добре знаю, що на шпихлір він мене не пустить. Нема що й говорити з ним про те. Зовсім собача вірність у нього!

Але голод не тітка. Муркові чим раз гірше докучав порожній

живіт, от він і почав міркувати, якби то здурити Бурка та спровадити його геть із подвіря. При голоднім животі швидко думки йдуть до голови. От за малу хви-

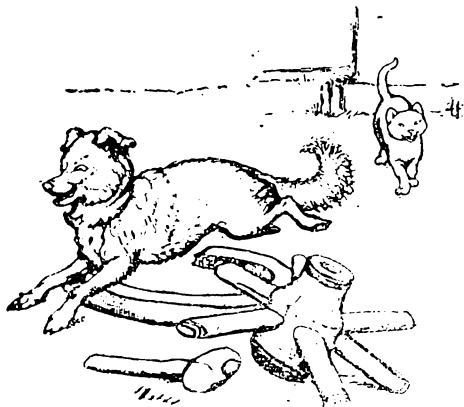

лю мій Мурко біжить до Бурка, мов не знати з якою доброю новою.

— Слухай, Бурцю! — кричить здалека. — Приношу тобі добру

вістку. Ось власне тепер я сидів за селом на високій липі, — знаєш, там на роздоріжжі коло хреста. Сиджу я собі та чатую на Воробчиків, коли бачу, а з сусіднього села біжить межею якийсь Пес і несе в зубах ковбасу та таку довжезну, що оба кінці геть поза ним землею волочаться. Приніс під липу, оглянувся довкола, чи не підглядає хто, живенько випорпав під коренем добру яму, запорпав ковбасу, ще й каменем привалив на знак та й побіг. От така то благодать! Я ледви всидів на липі, так мені запах до носа вдарив. Та що з цього, не міг я пожитися нею, бо камінь тяжкий та й глини бестія напорпав багато. То може ти, братіку....

Ще Мурко й не скінчив своє сповідання, коли Бурко зірвався на рівні ноги і мов вихор полетів за село під липу шукати ковбаси. Він бідний також не дуже до пе-

реситу наїдався, мяса рідко й нюхав, а ковбаса хіба в сні часом йому приснилася. А тут на тобі, така ласка Божа під липою закопана, ще й каменем привалена. Дра-

пнув Бурко так, що аж закурилося за ним. А Муркові тільки цього й треба було. Не тратячи ні хвили часу, він горі углом видряпався на шпихлір, вибрав собі котре найтовстіше Голубятко, вхопив його в зуби, та й гайда з ним до своєї хати. Там він виліз на загату, положив Голубятко перед себе та почав хрупати, радісно муркотячи.

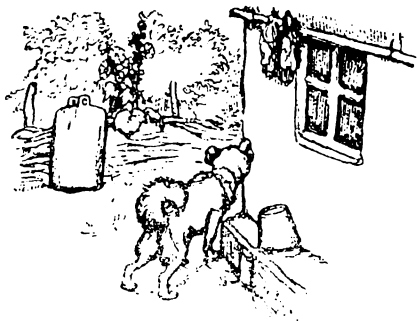
Тимчасом Бурко прибіг до липи, шукає, нюхає, порпає — нема ні каменя, ні глини, а ковбаси й духу не чути. Вертається бідний, мов із лихого торгу додому, та й біжить просто на Муркове обійстя, щоб пожалуватися приятелеві, пощо його здурив, та ставши за углом, він почув, як Мурко облизуючись балакає сам до себе:

— Отто дурень той Бурко!
Він десь тепер певно вганяє по-
під липу, язик висолопивши, та
шукає ковбаси, а не знає, що я йо-
го Голубятком так славно по-
обідав!

Дряпнула Бурка по серці та-
ка фальшивість приятеля — за-
взявся відплатити йому. Усміха-
ючись, він підійшов до загати та
й мовить:

— Ей, Мурку, Мурку! Ти гадаєш, що ти мене здувив, що я повірив твоїй байці про цю ковбасу? Я сидів за плотом і бачив, як ти з нашого шпихліра Голубят-

ко взяв. Та по що тобі від мене критися? Чому було не сказати просто? Хіба я приставлений до Голубят пильнувати? Це не моя худоба. Я й сам був би не від цього, щоб часом одно-друге схрупати. От хоч і зараз. А ну ходи та

подай ще й мені одно, а собі можеш іще одно взяти.

Дуже втішився Мурко, чуючи таку мову, бо звісно злому завжди радісно, коли пізнає, що й другий, кого він мав за чесного, такий самий злодій, як і він. І скочив Мурко з загати, щоби привітатися з Бурком, та цей в цій же хвилині хап його за карк і роздер.

